

ความเป็นสหายนธรรม, การเคารพนับถือซึ่งกันและกัน, ความอ่อนน้อม และความสามัคคี -
เสียงสะท้อนจากเหล่าสงฆ์วัดป่านานาชาติ ภายหลังจากประชุมคณะสงฆ์ ณ วัดหนองป่าพง
วันที่ 1 พฤศจิกายน 2552

หลวงปู่ชาท่านได้มีเมตตาปกแผ่ไพศาลไปทั้งในเมืองไทยและประเทศต่างๆ ทั่วโลก สิ่งที่ท่านได้เมตตาไม่ได้ครอบคลุมเพียงแค่หลักปฏิบัติและหลักคำสอนของท่านเท่านั้น แต่ท่านยังได้จัดตั้งชุมชนสงฆ์ขนาดใหญ่เพื่ออบรมสั่งสอนและดำรงไว้ซึ่งพระธรรมวินัยมาเป็นระยะเวลาหลายต่อหลายปีแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ท่านยังได้จัดตั้งกลุ่มแม่ของชี ซึ่งแยกจากเหล่าภิกษุโดยชัดเจน ภิกษุนี้บวชที่วัดหนองป่าพง ได้กระจายกันออกไปตั้งสาขาทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ ภิกษุเหล่านี้ต่างทราบดีถึงความเข้มแข็งของคณะสงฆ์สาขาวัดหนองป่าพงเป็นอย่างดีเนื่องจากการเคารพนับถือซึ่งกันและกันในหมู่สงฆ์นั่นเอง ความศรัทธาในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอาจารย์ของพวกเขา ประกอบกับการที่ต้องยอมรับความคิดเห็นของสงฆ์หมู่มา และยอมรับความคิดเห็นความเชื่อของตนลงเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของเหล่าคณะสงฆ์นั้น ทำให้ความเคารพที่มีต่อพระเถระชั้นผู้ใหญ่ที่นั่นสั่นคลอนลงไปทุกที

ความเป็นสหายนธรรมและไมตรีจิตระหว่างกันทำให้ชุมชนสงฆ์สาขาต่างๆ ยังคงติดต่อไปมาหาสู่กันเสมอผ่านความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประธานเหล่าสงฆ์ด้วยกัน ประชุมที่มีการจัดอยู่เนืองๆ นั้นทำให้เกิดการพูดคุยแลกเปลี่ยนกันอย่างเป็นทางการ รวมไปถึงการสร้างความคุ้นเคยและสามัคคีกันให้เกิดขึ้นในหมู่สงฆ์ด้วยกัน เหล่าสงฆ์ของวัดสาขาหนองป่าพงมีข้อปฏิบัติร่วมกัน (อปรีหานิยธรรม 7) เพื่อนำความผาสุกมาสู่มาชุมชนเปรียบเสมือนหลักในการบริหารชุมชน ดังนี้

1. หมั่นประชุมกันเนืองนิตย์
2. พร้อมเพรียงกันประชุม พร้อมเพรียงกันเลิกประชุม พร้อมเพรียงกันทำกิจสงฆ์ที่จะต้องทำ
3. ไม่บัญญัติสิ่งทีพระพุทธเจ้าไม่ทรงบัญญัติ ไม่ล้มล้างสิ่งที่พระองค์ทรงบัญญัติ ให้สมาทานศึกษาอยู่ในสิกขาบททั้งหลาย ตามทีพระองค์บัญญัติไว้
4. ภิกษุเหล่าใดเป็นผู้ใหญ่ เป็นสังฆบิดร เป็นสังฆปริณายก เคารพนับถือภิกษุเหล่านั้น เห็นถ้อยคำของท่านว่า เป็นสิ่งอันควรรับฟัง
5. ไม่ลู่อานาจตัณหา หรือความอยากทีเกิดขึ้น .
6. ยินดีในเสนาสนะป่า
7. ตั้งสติระลึกรู้ในใจว่า เพื่อนพรหมจรรย์ทั้งหลายผู้มีศีลดีงาม ซึ่งยังไม่มาขอให้มา ทีมาแล้วขอให้อยู่เป็นสุข

ภายในอปรีหานิยธรรม 7 นี้ โอกาสในการนำเสนอความคิดใหม่ๆ ยังคงสามารถทำได้อยู่เสมอ และหากเกิดความคิดที่เป็นอคติแล้วก็สามารถทำให้หมดไปได้เช่นกัน ในการประชุมเหล่าสงฆ์ของวัดสาขาหนองป่าพงไม่ว่าจะเป็นความคิดความเห็นใดๆ ข้อเสนอแนะ หรือแม้แต่การคัดค้าน จะถูกมองว่าเป็นสิ่งทีเป็นประโยชน์ทั้งสิ้น และจะจบลงด้วยแนวทางการแก้ปัญหาทีถูกเสนอในที่ประชุม แนวทางการแก้ปัญหา นั้นโดยส่วนใหญ่มักจะได้รับ การยอมรับโดยอัตโนมัติหากไม่มีผู้ใดคัดค้าน หากเป็นเรื่องทีไม่ใหญ่โตนัก อาจจะใช้วิธีการโหวต แต่สำหรับในเรื่องทีสำคัญจะใช้มติทีเป็นเอกฉันท์ในการตัดสินใจเรื่องนั้นๆ เปรียบเสมือนว่า หากเหล่าสงฆ์ตัดสินใจกันไว้

ข้างหน้า ทุกคนก็พร้อมจะไปข้างหน้าพร้อมกันอย่างไม่มีข้อสงสัย ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของหมู่สงฆ์ถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดเนื่องจากสงฆ์เป็นผู้ขับเคลื่อนการปฏิบัติธรรมและการเผยแผ่พุทธศาสนา

วันอาทิตย์ที่ 1 พฤศจิกายน 2552 ก่อนวันที่จะมีการถวายผ้ากฐิน ณ วัดหนองป่าพง ถือเป็นคำคืนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคำคืนหนึ่งของศิษยานุศิษย์ผู้เคารพนับถือหลวงปู่ชาและเหล่าสงฆ์วัดหนองป่าพง ขณะที่บริเวณศาลากำลังมีการสวดทำวัตรเย็นและเทศน์แก่ศิษยานุศิษย์ที่มาร่วมงาน ห่างออกไปอีก 500 เมตร ได้มีการประชุมของเหล่าเถระและพระเถระชั้นผู้ใหญ่จำนวน 160 รูป ซึ่งเป็นศิษย์ในสายอาจารย์ชา ในประเด็นด้านการบริหารงานสงฆ์ต่างๆ รวมทั้งประเด็นแนวทางที่จะทำให้เกิดความสามัคคีภายในหมู่สงฆ์

คำถามที่ว่า ภิกษุณีสามารถฟื้นคืนและเกิดขึ้นใหม่ได้ในพุทธเถรวาทหรือไม่ ถือเป็นประเด็นคำถามที่ละเอียดอ่อน ในปัจจุบันมหาเถรสมาคมยังคงไม่ยอมรับการเกิดขึ้นใหม่ของภิกษุณีในพุทธเถรวาท ภิกษุณียังไม่สามารถได้รับการบวชจากหมู่สงฆ์ไทยได้ ซึ่งก็รวมถึงวัดในสายวัดหนองป่าพงด้วย ในที่ประชุมเหล่าสงฆ์ที่วัดหนองป่าพงนั้น ได้มีการยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า คณะสงฆ์ทั้งหลายควรปฏิบัติตามกฎของมหาเถรสมาคม ซึ่งก็รวมถึงประเด็นการบวชภิกษุณีนี้ด้วย หากประธานสงฆ์ของสาขาวัดหนองป่าพงรูปใดเห็นแย้งกับประเด็นนี้ และได้ทำการบวชภิกษุณีโดยพลการ จะถูกถอดออกจากความเป็นวัดสาขาโดยทันที

ในวันที่ 15 ตุลาคม 2552 ท่านเจ้าคุณพระวิสุทธิสังวรเถร (อาจารย์พรหมวังโส) ประธานสงฆ์แห่งวัดโพธิญาณ เมืองเพิร์ธ ประเทศออสเตรเลีย ได้แจ้งกับท่านเจ้าคุณพระราชสุเมธาจารย์ (หลวงพ่อสุเมโธ ประธานสงฆ์วัดสาขานอกราชอาณาจักรไทย และเป็นประธานสงฆ์แห่งวัดอมราวดีประเทศอังกฤษ) ว่าท่านคิดที่จะจัดการบวชภิกษุณีขึ้นภายในเดือนตุลาคม ยังความตกตะลึงไปสู่เหล่าสงฆ์วัดสาขาหนองป่าพง เนื่องจากมีการคิดกันว่า จะนำประเด็นนี้ไปหารือกันในการประชุมประธานสงฆ์นานาชาติ ภายในไม่เกินอีก 2 เดือน การจัดการบวชอย่างรีบร้อนนี้ทำให้มีการแจ้งต่อพระเถระชั้นผู้ใหญ่ล่วงหน้าไม่นาน ท่านอาจารย์พรหมวังโสได้ปิดทางทุกทางที่จะให้มีการพูดคุย การบวชที่เกิดขึ้น แน่แน่นอนว่าทำให้สงฆ์แบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายซึ่งทำให้มองว่า เหล่าสงฆ์ของวัดสาขาหนองป่าพงนั้นอยู่ฝั่งตรงข้ามกับมหาเถรสมาคม ท่านอาจารย์พรหมวังโสได้เตรียมการบวชภิกษุณีนี้มาเป็นระยะเวลานานแล้ว และไม่สามารถจะระงับยับยั้งได้ และกับการที่เหล่าสงฆ์ของสาขาวัดหนองป่าพงประกาศคัดค้านการบวชของภิกษุณี ทำให้ 2 ปีที่ผ่านมา ท่านอาจารย์พรหมวังโสไม่ได้เข้าร่วมการประชุมประจำปีคณะสงฆ์วัดหนองป่าพงและสาขালেย นอกจากนี้ ท่านยังได้ปฏิเสธที่จะยกเลิกหรือเลื่อนการบวชนี้ออกไป ยิ่งไปกว่านั้น ท่านยังได้ปฏิเสธคำขอร้องในวินาทีสุดท้ายของผู้ที่ขอบวชเป็นภิกษุณีเองว่าจะไม่ขอบวชกับท่านพรหมวังโส เพื่อที่ไม่ให้ความเสียหายต่างๆ เกิดขึ้น ได้จากการบวชนี้

เพื่อการแสดงจุดยืนให้ชัดเจนของเหล่าสงฆ์ในเรื่องการบวชที่ใกล้จะมาถึง ได้มีการส่งหนังสือจากเหล่าสงฆ์ของวัดสาขาหนองป่าพงไปยังสมเด็จพระพุฒาจารย์ (ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช) ลงลายมือชื่อโดยท่านเจ้าคุณพระราชภาวนาวิกรม (หลวงพ่อเลี่ยม จิตฺตมโฆ ประธานสงฆ์วัดหนองป่าพง) เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2552 เพื่ออธิบายการกระทำของอาจารย์พรหมวังโสว่า กระทำไปโดยไม่ได้รับการอนุมัติจากวัดหนองป่าพง และหลังจากที่การบวชภิกษุณีได้เกิดขึ้นในวันถัดมา ได้มีการเรียกพระสงฆ์พระเถระ ณ วัดหนองป่าพงในช่วงเย็นของงานวันทอดกฐิน จุดประสงค์ของการประชุมนั้น เหล่าสงฆ์วัดหนองป่าพงต้องการแสดงจุดยืนว่าอยู่ฝั่งเดียวกับมหาเถรสมาคม โดยหากอาจารย์พรหมวังโสไม่แยกตัวเองออกมาจากการบวชภิกษุณี ทางวัดหนองป่าพงก็คงไม่มีทางเลือกที่จะขอแยกตัวเองออกจากท่านอาจารย์พรหมวังโสเอง

ตอนต้นของการประชุม อาจารย์พรหมวังโสถูกถามต่อหน้าเหล่าสงฆ์ว่าจะรับรองหรือยกเลิกภิกษุณีจากการบวชครั้งที่ผ่านมา ซึ่งแทนที่ท่านจะตอบคำถาม ท่านกลับพูดถึงประเด็นนี้ในมุมมองต่างๆ แต่ไม่ว่าท่านจะหยิบ

ยกทฤษฎีอะไรขึ้นมากล่าวอ้าง ความจริงในสิ่งที่ท่านได้กระทำลงไปก็คือความจริงอยู่ดี การบวชภิกษุณีได้เกิดขึ้น
อย่างเป็นทางการในขอบเขตสัมมาของสาขาวัดหนองป่าพง ดำเนินการโดยพระเถระไทย เป็นการกระทำโดย
ปราศจากการปรึกษาหารือ ทำให้เกิดรอยร้าวในหมู่สงฆ์และแบ่งเป็นฝักเป็นฝ่าย เกิดความรู้สึกถึงความไม่ไว้เนื้อ
เชื่อใจขึ้น จากคำให้การและจดหมายจากเหล่าประธานสงฆ์ของวัดสาขาในประเทศไทยและต่างประเทศทำให้เห็น
ว่า ไม่เพียงแต่ท่านอาจารย์พรหมวังโสจะไม่ได้แจ้งเรื่องการบวชภิกษุณีให้กับเหล่าสงฆ์ได้ทราบแล้ว ยังเจตนาที่
จะปกปิดไว้เป็นความลับอีกด้วย จากการศึกษาพระเถระชั้นผู้ใหญ่ได้ยืนยันถึงจุดยืนที่ชัดเจนร่วมกัน ทำให้มหา
เถรสมาคมเชื่อมั่นต่อเหล่าสงฆ์วัดหนองป่าพงว่าจะสามารถจัดการในประเด็นนี้อย่างระมัดระวังได้ ทั้งนี้เพื่อทำให้
ความตึงเครียดที่เกิดขึ้นระหว่างสงฆ์ไทยบรรพตลาง อาจารย์พรหมวังโสจะต้องประกาศว่าการบวชภิกษุณีนั้นเป็น
โมฆะ และปฏิญาณว่าจะไม่ทำการบวชโดยไม่มีการศึกษาหารือกัน ในหมู่สงฆ์อีก จากการประกาศนี้เอง ทำให้
เหล่าสงฆ์วัดหนองป่าพงถูกห้ามติดต่อกับอาจารย์พรหมวังโสโดยเด็ดขาด

หากตัดประเด็นวิธีการที่ท่านใช้ในการบวชภิกษุณีครั้งนี้ออก รวมถึงเรื่องการปฏิเสธคำร้องขอให้ล้มเลิก
ความคิดเพื่อนำไปสู่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหมู่สงฆ์ จะเห็นว่าอาจารย์พรหมวังโสไม่ได้พิจารณาเรื่องการ
บวชครั้งนี้ในแง่อื่นเลย ท่านเน้นให้เกิดความถูกต้องในพิธีเท่านั้น ดังนั้นท่านเลยไม่ยอมประกาศว่า การบวชครั้งนี้
เป็นโมฆะ หลังจากการประชุม พระอาจารย์ชั้นผู้ใหญ่มากกว่า 8 รูปได้ขอให้อาจารย์พรหมวังโสละจากความเป็น
ผู้รับรองการบวชนี้ การพูดคุยดำเนินต่อเนื่องกว่า 3 ชั่วโมง แต่ท่านก็ไม่มีท่าทีจะยินยอม ผลสุดท้ายสรุปว่า เหล่า
สงฆ์วัดหนองป่าพงจะไม่ติดต่อกับอาจารย์พรหมวังโสอีก และอดถอนท่านออกจากความเป็นวัดสาขาของวัด
หนองป่าพง การตัดขาดความสัมพันธ์กับวัดสาขานี้ นับเป็นการสูญเสียที่น่าเศร้าเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ไม่สามารถ
หลีกเลี่ยงได้

การที่อาจารย์พรหมวังโสไม่ยอมยกเลิกความคิดของท่านในการบวช หรือพยายามที่จะปรึกษาหารือกับ
เหล่าสงฆ์อย่างค้อมเป็นค้อมไป ถือเป็นการขัดหลักการแห่งการเคารพนับถือซึ่งกันและกัน และความอ่อนน้อม ซึ่ง
ทำให้เหล่าสงฆ์วัดหนองป่าพงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมาจนถึงทุกวันนี้ ผลจากการกระทำของท่านในการที่ท่าน
ถูกถอดออกจากความเป็นวัดสาขานั้นถือว่ามีผลกระทบในวงกว้าง ทั้งในวัดสาขาต่างๆ ของวัดหนองป่าพงเอง ใน
ประเทศ ในออสเตรเลีย และทั่วโลก ทรายที่ความเคารพนับถือซึ่งกันและกันและความอ่อนน้อมถ่อมตนต่อเหล่า
คณะสงฆ์ยังคงมีอยู่ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันก็ยังคงอยู่ และประตูลำหับรองรับการเปลี่ยนแปลงในทางที่
ดีก็ยังคงเปิดอยู่เช่นเดียวกัน แต่ก็มีหลายตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่แตกต่างจากที่อาจารย์พรหมวังโสได้แสดง
ต่อพระเถระชั้นผู้ใหญ่ในการประชุมหลายต่อหลายครั้ง หนึ่งในตัวอย่างนั้นคือ จดหมายที่มาจากพระเถระชั้น
ผู้ใหญ่ชาวต่างชาติรูปหนึ่ง ในบรรทัดสุดท้ายมีใจความว่า

**“ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม หากการประชุมจะมีผลสรุปว่าเห็นด้วยหรือเห็นต่างในประเด็นนี้ก็ก็ตาม อาตมาขออ้อมรับ
ด้วยความยินดี และยึดถือสิ่งนั้นเป็นผลตัดสินสุดท้าย เพื่อไม่ให้เป็นที่ชวนก่อกำเนิดความแตกแยกในหมู่สงฆ์”**

แม้ว่าผลการตัดสินจะออกมาร้ายแรงเพียงใดก็ตาม แต่น้ำเสียงที่แสดงในจดหมายก็ยังดูอ่อนโยน และมี
เนื้อหาที่อ้อมรับแนวคิดอื่นๆ ด้วย ทรายเท่าที่ความอ่อนน้อมและความตั้งใจชอบถูกนำมาใช้ มาปฏิบัติ นั่นก็จะ
เป็นจุดที่ดีต่อความผาสุกและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในหมู่สงฆ์